

2013. június 1. – szombat

Ézsaiás próféta könyve 51,6: Emeljétek szemeteket az égre, tekintetek le a földre, mert az ég szétfoszlik, mint a füst, és a föld szétmállik, mint a ruha, lakói pedig úgy elhullnak, mint a legyek. De az én szabadításom örökre megmarad.

Gyermekkoromban sokáig nem tudtam megkülönböztetni az ég és a menny fogalmakat. Az ígére is úgy emlékeztem, hogy Jézus felemeltetett az égbe, pedig a Cselekedetek könyve azt írja, hogy Ő felemeltetett, és a tanítványok még sokáig néztek az ég felé. Ebből aztán több félreértés, vagy meg nem értés is származott, hiszen ha Jézus felment az égbe, akkor Isten Országa az égben van, valahol magasan, ahova el lehetne talán jutni, vagy legalább ki lehetne fürkészni megfelelő távcsövekkel, emberi eszközökkel. A Biblia viszont arról beszél, hogy az eget és a földet egyaránt Isten teremtette, de Ő nagyobb, több azoknál. Isten a mennyben lakozik, és sem maga Isten, sem az Ő lakóhelye nem található meg, nem kutatható ki emberi eszközökkel, emberi tudással és akarattal. Ő kijelentette önmagát, Fiában tanított minket országáról, minden ismeretünk ebből származik. Ami pedig az eget és a földet illeti, azokról több ízben is elmondja az Írás, hogy múlandók, egyszer semmivé lesznek. Isten kijelentése viszont arra tanítja azokat, akik figyelnek Szavára, hogy nem minden múlandó, nem vész el minden, noha azok a dolgok és értékek, melyekhez a földi életünkben sokszor ragaszkodunk, melyekre vágyunk és harcolunk megszerzésükért, ezek semmivé lesznek. Ami viszont nem változik, nem múlandó, hanem örök érték és kincs, az Isten maga, és mindaz, amit Ő ajándékoz mennyei kincstárából az embernek. Az Ő szabadítása az egyik ilyen legfontosabb ajándék, ez a szabadítás minket a bűntől, annak kényszerétől, rabságától és következményeitől szabadít meg. Adjon Istenünk bölcsességet és bátorságot arra, amit a híres misszionárius mondott, hogy ne sajnáljuk elengedni azt, amit úgyszemint tarthatnánk meg, mert múlandó, azért, amit többé nem veszíthetünk el, mert örök.

2013. június 2. – vasárnap

Mikeás próféta könyve 5,3: Akkor nyugodtan élnek, mert hatalma kiterjed a föld határáig.

Mai emberek, akik békében és jólétben élünk, nem tudjuk felfogni, mit is jelentett a zsidó népnek Isten üzenete. Ma legfeljebb azért aggódunk, hogy csökken a vásárlóerő, de nem kérdés az, hogy lesz-e mit tenni az asztalra holnap, s attól sem tart közölünk talán senki, hogy ha lesz mit oda tenni, akkor esetleg nem tudjuk majd elfogyasztani, mert hirtelen menekülni kell, valamilyen nagy veszély miatt. Valakitől hallottam, aki pár éve élt egy ideig Izráelben, hogy mennyire nehéz volt számára elviselni azt az állandó feszültséget, fenyegetettséget, ami ott abban az időben jellemző volt, amikor bármikor robbanhatott egy bomba, merényletek sorozata miatt éltek az emberek szüntelen készenlétben. A bibliai korban is ilyen állandó feszültség és fenyegetettség jellemezte a zsidó népet, a Szentírásban alig találunk olyan időt, amikor békében élhetett a választott nép. A legbékésebb idő Dávid király uralkodásának második felében volt, miután sorra legyőzte nem csak ellenségeit, hanem a lehetséges ellenfeleket is, Izráel az Ő idejében területileg is kiterjedt, hatalomban is naggyá vált, s a harcok után következett egy pár esztendeig a békesség, a jólét ideje. Isten a Betlehemből származó új királyról beszél itt népének, akinek uralma meghaladja a Dávidét, hiszen a föld határáig terjed, és akinek uralkodása alatt teljes lesz a nyugalom, az életet szolgáló békesség. Sokszor elhangzik húsvét táján, hogy a zsidók egy harcos Messiást vártak, de ritkán tesszük hozzá, hogy nem a harc kedvéért, hanem azért, mert várták a prófécia beteljesedését, azt a Királyt, aki hatalmát megerősíti, és akinek uralkodása alatt nyugalom és béke lesz. Azt már nem ismerték fel, s bárcsak mi felismernénk, hogy az igazi nyugalomhoz nem elég az ellenség kiűzése az országból, nem elég a földiekben való jólét, hanem a lélek békéjére van szükség. Ma

legtöbbször életében külsőleg béke van, szívünkben pedig nincs. Terjessze ki mennyei Atyánk az Ő szent Fiának hatalmát szíveink fölé, hogy felismerjük: Ő a mi békességünk.

2013. június 3. – hétfő

Mózes ötödik könyve 10,14: Íme, az ÚRÉ, Istenedé az ég és az egeknek egei, a föld és minden rajta levő.

Izrael népe Egyiptomban látta azokat az isteneket, akiket az ország lakói imádtak, abban a kultúrában, amit mai napig sokra tartanak tudósok, kutatók, történészek. De a zsidó nép azt is tapasztalhatta, hogy hiába imádkoztak azokhoz az egyiptomiak, mert nem segítettek, nem használt a híres kultusz. Aztán a pusztában több olyan nép, ország mellett, vagy azok területén haladtak át, akik ellenségesen viszonyultak a vándorló zsidók iránt, többször harcra került sor. De azoknak a népeknek istenei is tehetetleneknek bizonyultak. A negyven éves vándorlás után a letelepedés ideje is eljön majd, s akkor a Kánaán környékén élő népek isteneit fogják megismerni. Ezek közül azonban egyik sem élő isten, nem rendelkeznek hatalommal, nem tudnak segíteni, tehetetlenek, erőtlenek, halottak. Egy élő, igaz Isten van, az, Aki teremtette az eget és a földet, és mindazt, ami azokban van. Amit pedig Isten teremtett az Neki tulajdona, sajátja, rendelkezik fölötte. Isten tulajdona a föld, és annak minden szépsége, az övé a természet, az állatvilág a magas sziklától az óceánok mélyéig, és Isten tulajdon az ember, hiszen életünk az Ő ajándéka. Fel sem tudjuk fogni, mit jelent az a kifejezés, hogy az egeknek egei, a világmindenség emberi értelem által elképzelhető nagysága is meghaladja a kifejezés-tárunkat, nem tudjuk leírni, sem megmagyarázni azt, amiről még csak sejtésünk van, Isten pedig mindezt ismeri, fenntartja és igazgatja, s mindez az Ő keze munkája. Csak csodálni tudjuk ezt a hatalmas Istent, hálát adhatunk azért, hogy nekünk embereknek kijelentette magát, s tudhatjuk, nem kell más isteneket keressünk, mert az élő, igaz, hatalmas és kegyelmes Isten az, Aki megkeresett minket. Ő az, aki népét oltalmazta, vezette, s még az Ígélet Földjének elfoglalása előtt figyelmeztette őket, hogy egyedül Őt imádják, Őt kövessék, mert egyedül Ő a hatalmas, teremtő Isten. Olyan nagy ajándék az, hogy Krisztus által mi is megismerhettük Őt, s személyes vallomásként is elmondhatjuk, hogy Isten népének tagjai vagyunk, s mindörökké azok is maradunk.

2013. június 4. – kedd

Ézsaiás próféta könyve 52,12: Az ÚR jár előttetek, Izrael Istene lesz mögöttetek is.

Izrael népe gyakran emlékezett a pusztai vándorlásra, amikor Isten kivezette őket a rabszolgasorsból és egy gazdag ország tulajdonosaivá tette a népet. De vándoroltak a zsidók Babilonból is haza, akkor sem volt veszély és akadálymentes a hazatérés. Ugyanakkor a vándorlás gyakran érthető úgy is, mint életút, megpróbáltatások és nehézségek leküzdése által közeledés a célhoz. A vándorúton elől haladnak a vezetők, a bátrak, az úttörők, azok, akik bármilyen veszedelemmel készek szembe nézni. Az elől haladók szabják meg az irányt és a tempót. Isten népének közösségében az ÚR maga jár előttük, nem Mózes, nem Nehémiás, nem Keresztelő János, nem Péter, vagy Pál az, aki tudja a helyes irányt, aki képes a közösség vezetésére. Isten maga vezeti népét, azok, akiket a nép maga előtt lát és követ, Istenre figyelnek, Rá hallgatnak, Neki engedelmeskednek. Ez így jó a népnek is, mert bizonyosan meg fognak érkezőni, jó az irány, jó a vezetés, jó a nép előljáróinak is, mert nem maguk kell kitalálják azt, hogy mikor, merre, hogyan kell vezetni a népet, hanem „csak” Istenre kell figyelniük. Ma is ott van előre haladás, ahol nem a lelkipásztor, a vezető emberek, presbiterek, vagy esperesek döntenek el, hogy mi a legjobb, merre tartunk, hanem mindnyájan az Úrra figyelnek. A sor végén legtöbbször a gyengék, erőtlenek, idősök, betegek szoktak „kullogni”, a közösség legsebezhetőbb része ez. Isten pedig azt hirdeti a próféta által, hogy Ő lesz a sor végén is, ez a legnagyobb biztonságot, odafigyelést, gyöngédséget, gondviselést jelenti. Akkor lehet azt mondani, hogy a zsidó nép megérkezett az Ígélet Földjére, amikor a legutolsók

is átlépték a Jordán medrét és beléptek az ÚR által ígért országba. Erről pedig maga Isten gondoskodik, hogy megtörténjen. Mindezt a zsoltáros egy csodálatos mondatba foglalja, amikor így szól: elől s hátul körülzártál engem...csodálatos nekem ez a tudás. Valójában csak így lehet a cél felé haladni egyének és közösségnek egyaránt, ha megvan bennünk ez a bizonyosság, hogy maga Isten jár előttünk, és Ő van mögöttünk is, Isten vezetése és oltalma a garanciája a megérkezésünknek. Fel, barátim, drága Jézus zászlaja alatt!

2013. június 5. – szerda

A zsoltárok könyve 65,4: Erőt vettek rajtunk a bűnök, de te megbocsátod vétkeinket.

Izrael népe többször is gyakorolta a közösségi bűnvallást. Dávid ebben a zsoltárban a nép nevében és a néppel együtt imádkozik Istenhez és kéri együtt az ÚR bocsánatát. A prófétáknál is olvashatjuk többször is a közös bűnvallást, amikor Isten embere a nép nevében könyörög irgalomért, bocsánatért, a nép sorsának jobbra fordulásáért. Akkor is együtt vallották meg bűneiket, amikor Isten ígéjéből, üzenetéből kiderült, hogy elfordultak a helyes útról, mint Jósiás idejében, vagy Illés áldozata után a Kármel hegyen. Ma egyre inkább magánüggé válik a hit, és annak gyakorlása, a templomban, gyülekezetben azért vannak egymással az emberek, hogy hallják az igét, de sokszor nincs egymással közösségük. Pedig úgy, ahogy Jézus tanított egyedül a belső szobában imádkozni, és ugyanakkor többes számban, együtt is könyörögni, ugyanúgy szükségünk van az egyéni bűnvallásra, és a közösségre is. A közösségi bűnvallás nem csak az ismert imádságok, bibliai igék ismétlését kell jelentse. A valódi bűnbánat mindig Isten ígéjéből fakad, abban ismeri fel a közösség Isten szentségét, elvárását, s azt, hogy miben és mennyire cselekedtek, éltek másként, Mivel pedig Isten népe szereti Istent, tudja, hogy bűneivel megszorította Őt, ezért bánja azokat és szeretne kegyelmet találni Istennél, szeretné, ha ismét felhőtlen lenne a Vele való kapcsolat, hogy Istent teljes és tiszta szívvel magasztalhasa. Ebben a zsoltárban is Isten magasztalását látjuk. Nagyon könnyen és sajnos, gyakran szoktuk elmondani, mennyi minden nincs rendben az egyház tagjainak életében. Adjon mennyei Atyánk egymás iránti szeretetet, felelősséget, formálja az ÚR a Krisztus testét közöttünk, hogy egymásra úgy tekintsünk, mint egy test tagjaira. Egy testként, Krisztus gyermekeiként szolgáljuk és dicsőítsük Őt, valljuk meg bűneinket, hogy azoktól megtisztulva alkalmasok lehessünk Isten magasztalására.

2013. június 6. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 55,2: Minek adnátok pénzt azért, ami nem kenyér, keresményeteket azért, amivel nem lehet jóllakni? Hallgassatok csak rám, és jó ételt fogtok enni.

A szenvedő ember feljogosítva érzi magát arra, hogy fájdalmában kérdéseket intézzen Teremtőjéhez, ezek általában követelőző, szinte számonkérő hangnemben szoktak elhangzani, ismerve Isten hatalmát és jóságát, kérdezi az ember, miért engedi a szenvedést, fájdalmat, igazságtalanságot. Nagyon sokszor azonban azzal a kérdéssel kellene kezdje az ember, hogy helyénvaló és jogos az, hogy én kérdezzem a Mindenhatót? Saját életemet, tetteimet, azokat a tényezőket, melyek szenvedésre vezettek megvizsgáltam már? M

Mai igénkben Isten kérdezi az embert. Itt nem annyira számonkérés történik, mint inkább az ember ébresztgetése. Ha Isten kérdésére, illetve annak megválaszolására szánunk akárcsak pár percet is, igen nagy hasznunk származik abból. Ma, amikor a világ egyre gyorsabban fejlődik, amikor körülöttünk hatalmas verseny zajlik, sajnos, csak földi javak birtoklásában, egyre nehezebb jőzannak maradni. Egy ismerősöm mondta, miután nyugatabbra költözött, hogy jövedelméből itthon urasan élne, de ott az átlag alatt vannak, s ezért kisebbnek érzik magukat. De azt nem lehet, hogy két évente ne cseréljék le a

bútort, autót, noha a régivel is meg voltak elégedve, de ott úgy szokás, s nagyon furcsák lennének, ha nem igazodnának ebben is másokhoz. Inkább lemondanak az idős és szinte szűkölködő szülők segítségéről, de nem maradhatnak le másoktól. Bizony nem ritkán segített ez az ige, amikor nagy volt a kísértés, hogy valamiben mások szintjét legalább megközelítsem. Már nyúltam volna pénztárcámhoz, hogy a fontosabb célra félretett pénzből megvegyem azt, ami már „alapkövetelmény”, de Isten Lelke eszembe juttatta többször is ezt, s megkérdeztem magamtól: tényleg szükségem van arra, amit készülök megszerezni? Nélkülözhetetlen, a régivel nem lehet már boldogulni? Kenyér az, létszükség? Bizony Istennek hála, sokszor szégyenkezve vallottam meg, hogy nincs válaszom a miéltre. Miért kellene nekem az, amivel nem lehet jóllakni, ami nem elégít meg, ami előbb-utóbb hiábavalóságnak bizonyul? A kérdés kiterjeszthető a pénzzel megvásárolható dolgokon túl, a miérett önmagamtól megkérdezhetem lelki dolgokban, időtöltésben, kikapcsolódás vagy szórakozás formájára nézve. Ha lelki békét, egyensúlyt, megelégedést szeretnék, már tudom, Istenre kell figyeljek, Rá hallgassak, Neki engedelmeskedjem, ennek gyümölcse nem marad el.

2013. június 7. – péntek

Pál első levele a korintusiakhoz 10,22: Vagy haragra ingereljük az Urat? Talán erősebbek vagyunk nála?

Volt egy rövid idő huszonéves éveim vége felé, mikor elég sokat gyakoroltam az asztaliteniszt, amit szerettem is, és a szűk környezetemben már nem akadt kihívom. Aztán egy tanári találkozó után a szomszédos iskola tornatanárát kértem meg egy meccsre, aki ötven év körüli volt, s bevallása szerint valamikor rég ő is gyakorolta ezt a sportot. Arra számítottam, hogy fiatalabb korom, elég sok gyakorlásom meghozza gyümölcsét, ha szoros mérkőzés is lesz, de hátha legyőzöm a tanár urat. Nem részletezem, két meccset játszottunk, s nekem mindkettőben összesen két vagy három labdát sikerült visszaadnom, legtöbbször nem értettem miért pattan egészen más irányba a labda. A két mérkőzésen összesen talán egy pontot szereztem. Hogy utána miért voltam annyira szótlán aznap, nem kérdés. Jób is hasonló helyzetbe került, noha Jób életében nem némi tudatlan hengegés, vagy játék sorsa volt a tét, hanem az élete és az üdvössége. De ő is addig beszélt, néha nagyokat is, míg meg nem szólalt Isten, utána már nem mondhatott mást, mint azt, hogy Isten beszéljen, ő meg hallgat. Pál apostol a korintusiaknak arról beszél, hogy nem úrvacsorázhatnak úgy, hogy közben bálványoknak is áldoznak, pogány szertartásokon vesznek részt. Ez Istent haragját gerjesztené fel, márpedig az Ő haragja előtt senki meg nem állhat. Ne vegyük könnyelműen a bűnt, ne engedjünk minden kísértésnek. Annyira szomorú, amikor emberek azt mondják, hogy valamiben tévedtem, lehet, hogy bűnt követtem el, de Isten úgymint megbocsát, hiszen az a dolga. Ez istenkáromlás, s nem marad következmény nélkül. Akik életünket Istennek szenteltük, mindenben Neki engedelmeskedjünk, hogy az Ő hatalmát ne a büntetés súlyában, hanem a kegyelem munkájában, a gondviselés nagyságában tapasztaljuk meg. Nem vagyunk erősebbek nála, sőt, senkik vagyunk Előtte, mégis az ige alapján hisszük, elmondjuk, az Ő ereje bennünk munkálkodik a Szent Lélek által.

2013. június 8. – szombat

Lukács evangéliuma 5, 27-28: Ezután kiment, és meglátott egy Lévi nevű vámszedőt, aki a vámnál ült. Így szólt hozzá: „Kövess engem!” Az otthagyt mindent, felkelt, és követte őt.

Nagyon kis mértékben sikerülhet behelyezni önmagunkat az akkori korba, Lévi életébe. Sok idő választ el, mások nem csak az életkörülményeink, hanem a gondolkodásunk is, sok minden lehetett az akkori emberek mindennapjaiban, amit ma nem tudunk. Van azonban kevés ismeretünk is, például általánosan ismert tény az, hogy a vámszedők nem voltak kedvelt emberek. Ebből annyit még szabad

következtetni, hogy magukba zárkózó, kevés baráttal rendelkező emberek lehettek. Amikor pedig épp a vámnál ült egy ilyen hivatalnok, akkor kérnie kellett, sokszor látni a megvető nézést, az udvariatlan magatartást. Egy idő után eléggé unalmas is lehetett ez a vámszedés, talán fásultan végezheték, önmagukat sem sokra értékelve. Elképzelhető, hogy megalkuvást is jelentett ez a munka, jól jön a kereset, de meg kell szokni az emberek hozzáállását, meg kell keményedni, egy idő után már menni fog. Talán ilyen ember lehetett Lévi is. Amikor feléje közeledik Jézus, még nem tudja, mi következik, de valaminek lenni kell, hiszen nem egyedül jön, mindig sokan kísérik, hallgatják. Minden bevezető nélkül, magyarázat és győzködés nélkül mondja Jézus, egyszerűen, érthetően, ellenállhatatlanul: kövess. Miért? Meddig? Hova? És még sok más kérdés jutna eszembe pillanat alatt, ezek egyike sem hangzik el Lévi ajkán. Mindent otthagyt, s elindult Jézus követésére. Fordítsuk ezt mai nyelvre így: vállalta, hogy attól a pillanattól kezdve radikálisan megváltozik az élete. Nem hosszú folyamatként, az majd a megszentelődés lesz, hanem abban a pillanatban meghozott döntéssel. Minden marad, ami addig volt, ami a régít jelentette. S mindezt úgy, hogy nem ismerte a jövőt, nem tudta, meddig lesz Jézus mellett, mennyit kell naponta gyalogolni, hova mennek, neki milyen feladata lesz. Jer és kövess, felkelt és követte. Ez az élet egyszeri, nagy döntése, melyben az addig más célokat kereső, azok árát valamilyen módon megfizető, azt vállaló ember élete nagyot fordul. Nincs a jövőnek garanciája, csak egyet tud az, aki így dönt: Jézussal leszek, Őt követem, majd Ő dönt, Ő mondja meg, hogy mikor, mit, hova, hogyan. Én Rá figyelek, követem, én ezzel döntéssel Vele összekapcsoltam az életem, az Ővé vagyok, Hozzá tartozom. Ez a legfontosabb az életben.

2013. június 9. – vasárnap

A krónikák első könyve 29,14: Mert ki vagyok én, és mi az én népem, honnan volt erőnk ilyen önkéntes adakozásra? Bizony tőled van mindez, és csak azt adtuk neked, amit kezedből kaptunk.

Dávid király imájából olvastunk egy mondatot, melyet akkor mondott, amikor Isten házának építésére az önkéntes adományok mértéke meghaladta a szükségét is, a számításokat is. Miután király és nép egyaránt önként, szívéből származó szeretettel hozza el adományát Isten házának, arra számítanánk, az lenne a mai gyakorlat, hogy legalább egymást megdicsérik, méltatják, szép mondatokat fogalmaznak meg az utókornak arról, hogy ez a nagy áldozat hozza meg később gyümölcsét. Dávid nem így imádkozik és nem így gondolkodik, hanem ő Istennek ad hálát. Nagy alázattal tekint magára, népére, megvallja ebben az imádságban, hogy Isten indította szívét arra, hogy adakozzon, és ugyancsak Isten rendelte ki azokat az anyagi javakat, melyekből szívesen hozott el ő, és a nép is egy részt. Valójában erre van szükség minden adakozáshoz, hogy az, amit Isten cselekszik, és amire Isten indítja gyermekeit, azt azok felismerjék, elfogadják és engedelmeskedjenek az Úrtól jövő vezetésnek, indításnak. Szüksége van a mai embernek is annak felismerésére, hogy mindaz, amije van, Isten gondviselő szeretetének ajándéka, minden anyagi értéke az Ő akaratával és segítségével jut el hozzánk. Isten pedig nem csak tehetséget, képességet adott az embernek, amit kamatoztatni lehet, mások szolgálatába állítani kell, hanem ő ad nekünk anyagi javakat, földi kincseket is, de az azokkal való helyes gazdálkodást is Ő mutatja meg. Ő az, aki indít arra, hogy mikor, mennyit, kinek adományozzunk, ha Vele élő közösségben vagyunk szüntelen. Dávid adakozó lelkületét, ekkor mutatott szerénységét, hitét, az anyagiakkal való bánásmódját munkálja bennünk is mennyei Atyánk.

2013. június 10. – hétfő

Lukács evangéliuma 12,18.20: Ezt teszem: lebontom a csűrjeimet, nagyobbakat építek, oda takarítom be minden gabonámat és javamat. Isten azonban azt mondta neki: Bolond, még ez éjjel elkérik tőled a lelkedet, kié lesz akkor mindaz, amit felhalmoztál?

Úgy értem az ígét, hogy itt Jézus Krisztus az Ő követőit arra szólítja, hogy ne szélsőségekben gondolkozzanak, hanem ésszerűen és Isten Lelkének világosságában. A egyik szélsőség az anyagiasság, olyan sokat beszélünk róla a mai világgal, és sajnos, sokszor a mai keresztyénnel kapcsolatosan is, hogy nem szükség ezt már senkinek magyarázni. Az ÚR figyelmeztet, váratlanul véget érhet bárkinek az élete, és akkor nem veszi hasznát mindannak, amit gyűjtött, amiért feláldozta a lelki kincsek gyűjtését. Ismétlem, ezzel a figyelmeztetéssel, gondolatlanul nagyon gyakran találkozunk, feladatunk „mindössze” annyi, hogy alkalmazzuk a mindnyájunk által ismert következtetést, ne földi kincseket gyűjtsünk, hanem mennyieiket. Az ígéből viszont nem olvasok ki arra való buzdítást, hogy akkor ne törődjünk semmivel, ne foglalkozzunk az anyagi dolgokkal, mert az is lehet, hogy ma, vagy a közeljövőben meghalunk, akkor meg úgyis értelmetlen lenne a földi kincsek birtoklása. Jézus itt a felhalmozott kincsekről beszél, s ezzel engem is int arra, hogy legyek megfontoltabb az anyagi értékekkel való gazdálkodásomban. Amikor ez a gazdag jól gazdálkodott, sok gabonája lett, akkor még nem volt semmi gond, egyetlen elmarasztaló szó sincs arról, hogy miért dolgozott, miért sikerült neki sok gabonát szerezni. A probléma akkor kezdődik, amikor megvan az áldás és ezzel helyesen kellene élni, de a példázatbeli gazdag, valamint sokszor a mai keresztyén első sorban magára gondol, arra, hogy miként gyarapodhat még jobban, hogyan biztosíthatja be a jövőt. Nincsenek földi kincseim, mondhatjuk ma sokan, mégis, Isten ígéje alapján merjük újra átgondolni, mennyi mindenünk van, Isten kegyelméből, és kérjünk ahhoz Istentől világosságot, hogy a kevéssel is, amink van, az Ő akarata szerint gazdálkodjunk vele. Nem földi kincseket halmozva, nem is ölbe tett kézzel, semmittevésben, hanem Isten akarata szerint szolgáljunk a Tőle kapott áldásokkal.

2013. június 11. – kedd

Dániel próféta könyve 7,14: Hatalma az örök hatalom, amely nem múlik el.

A nagyon régi időkben a királyok földre szállt istenek voltak, azaz olyan tiszteletet és alárendeltséget követeltek, ami isteneket illetett meg. Egy pillanatra érdekes lehet belegondolni, vajon mit is gondoltak a királyok önmagukról. Biztosan jól jött a nekik járó feltétlen engedelmesség, de amikor apjukat eltemették, aki ugyancsak istennek vallotta magát, vagy amikor netegek lettek, saját gyarlóságaikat egy világosabb pillanatban felfedezték, vajon hogyan gondolkodtak? Volt, aki élvezte a szerepet, ha már mindenki így tartja, akkor ennek előnyeit ki lehetett használni, s talán olyan is lehetett, aki elhitte magáról, hogy ő valóban felsőbb rendű, s testi halála után is király marad valamilyen más formában. Bárhogyan is gondolkodtak önmagukról, ezeket a gondolatokat nem osztották meg másokkal, fenntartották mindenki irányába az elvárást, hogy őket istenekként tiszteljék, még a köszöntésükben is ott volt ez a gondolat, amikor mindenki így üdvözölte őket: király, örökké élj. Az alattvalók azt látták, tapasztalták, hogy a királyok hatalma bármilyen isteni hatalomnak is neveztetik, mégis múlandó. Isteninek nevezett hatalmukkal nem mindig győznek ellenségeik fölött, néha a királyok is a csatában veszítik életüket. Hatalmukkal nem tudnak megállítani járványokat, nem hoznak esőt, vagy jó időt, s minél közelebb került valaki a királyhoz, annál inkább meggyőződhetett, hogy mennyire ember az, aki többnek szeretne tűnni. Isten szolgálja Dániel, aki több király uralma alatt is élt, egy látomásban látott valakit, aki az ég felhőin jött, hatalmat kapott, mégpedig el nem múló, örök hatalmat. Ez a valaki a látomásban az emberfiához hasonló volt, mondja Dániel. Ő még csak látomást kapott Arról, akinek adatott minden hatalom égen és földön, az apostolok már közösségben lehettek az Emberfiával, ma

pedig Isten minden gyermeke tudja, hogy bármilyen nagy hatalom és erő is mutogatná önmagát e világon, az egyetlen örök hatalom Krisztusé. Ezzel a hatalommal Ő érdekünkben munkálkodik, földi életünk során, ezt naponta tapasztaljuk gondviselésében, szabadításában, kegyelmében és csodáiban. Az Ő hatalma viszont örök, ezért nem csak itt tapasztaljuk ennek hatását, hanem tudjuk, az örökkévalóságban is igaz, hogy Krisztusé minden hatalom. Ennek a hatalmas Krisztusnak vagyunk és maradunk tagjai, örökostársai, megváltott gyermekei az örökkévaló Szentháromság Istennek.

2013. június 12. – szerda

A zsoltárok könyve 111,1: Hálát adok az Úrnak teljes szívből! a becsületes emberek körében és közösségében.

Isten igéjét azért is hasznos olvasni, mert sokszor eszünkbe juttatja a hálaadást. Panaszkodó világunkban másokat hallgatva, környezetünkre tekintve nem sok indítást kapunk a dicsőítésre, a zsoltárokból azonban előttünk áll az Istent magasztaló ember példája, aki nehéz körülményei ellenére is Istenre tud tekinteni. Igen felemelő érzés, ha nem csak egymaga örvendez és magasztalja Istent az Ő gyermeke, hanem háláját másokkal együtt fejezheti ki. A zsoltáros az igazak, szentek, becsületes emberek tanácsában, társaságában dicsőíti Istent. Valóban jó együtt lenni az atyafiakkal, azokkal, akikkel az Istenbe vetett hit köt össze, azokkal, akik ugyancsak teljes szívvvel magasztalják Istent. Érdekez az, hogy a zsoltáros két kifejezést is használ azok együttlétére, akikkel Istent dicséri. Először azt mondja, hogy a becsületes emberek körében. Olyan ez, mint a mi istentiszteleteinken résztvevő gyülekezet, sokszor, olyan emberek vannak együtt, azok körében, társaságában hangzik el a hálaadás, akik becsületesek, vagy más fordítás szerint igazak, szentek. A második kifejezés azonban tovább megy, és ezen emberek közösségéről beszél, ami több, mint az együtt levő emberek sokasága. A közösség már hitben összeforrt gyülekezetet jelent, olyanokat, akik egymást nem csak ismerik, hanem testvérekként vannak együtt. Az ige alapján kérdelem magamtól, vasárnaponként az istenfélő emberek körében, vagy azokkal Krisztus általi közösségben áldom Isten Nevét? Munkálkodjon mennyei Atyánk köreinkben, formáljon minket hálaadó közösséggé, hiszen nagyon sok mindenért áldhatjuk Őt, és valóban szép, és gyönyörűséges, mikor együtt vannak az atyfiak.

2013. június 13. – csütörtök

A krónikák második könyve 14,10: URam, te vagy a mi Istenünk, mutasd meg, hogy ember nem tehet ellened semmit!

Néha meglepődöm azon, hogy még templomba járó emberek is mennyire keveset ismernek a Szentírásból, aztán magamon lepődöm meg legjobban, hogy milyen sok mindent nem ismerek az igéből. Ha Izráel királyait kérdezné valaki, a három egységes ország fölött uralkodó nagy király nevén kívül alig jut eszembe egy-két másik név. Ászá neve talán nem lenne közöttük, s ha erről a királyról kérdezne valaki, hányan lennének, akik nagyon keveset ismerünk életéről, tetteiről. Érdemes lenne ezt a fejezetet végigolvasni, sok szép és fontos dolgot tudhatunk meg Ászáról, a déli országrész, Júda uralkodójáról. Uralkodásának idején Isten akaratát kereste, eltávolította a bálványokat, az Úrnak való engedelmességre szólította fel a népet. A városok megerősödtek, hosszú ideig békesség volt az országban. Akkor mert egy nép Júda ellen támadást indítani, amikor annak hadserege számban több, mint kétszerese volt Ászá seregénél, hadi felszerelésben is jelentős erőt mutathattak fel. Az istenfélő király imádságban Istenhez kiált segítségért, és úgy, ahogyan azt a bibliai imádságok szinte mindenikében olvashatjuk, imádságából nem marad ki a hitvallás, Isten nagyságának, dicsőségének megvallása. Azt is tudja, hogy aki Isten népét bántja, az Isten szeme fényét bántja, aki erre a népre támad, az Isten ellen támad. Erre a hitre építi kérését is, az ÚR Isten azért hozza el a győzelmet és segíti meg népét, mert ellene teremtmény semmit nem

tehet, semmit nem érhet el. Szép, de inkább fontos gondolat ez. Ha emberileg gondolkodunk, az ellenség erősebb, hatalmasabb, minket legyőzhet. De mi nem a magunk erejére támaszkodunk, hanem Isten ígéreteire, hisszük, hogy ellene senki nem tehet. Nem feledhetjük, ezen kérést megelőzte Ászá király hosszú évek alatt bizonyított istenfélelme, engedelmissége, hűséges szolgálata. Aki az ÚR utjain jár, Neki teljes szívvel szolgál, ugyanezt az imát újszövetségi ígével hitvallásként is megfogalmazhatja: ha Isten velünk, kicsoda ellenünk?

2013. június 14. – péntek

Márk evangéliuma 13,37: Amit pedig nektek mondom, azt mindenkinek mondom: Vigyázzatok!”

Nem tudom eldönteni, hogy esztendőim számának növekedése okozza, vagy a tapasztalat, rutin, de az is lehet, hogy a környezet, a világ változása hat ekként rám és talán mindenki másra, de azt figyeltem meg első sorban magamon, aztán felfedeztem másoknál is, hogy egyre kevésbé figyelek arra, és egyre kevésbé van következménye annak, ha figyelmeztetnek valamire. Kezdő sofőr koromban, ha szembe jövő autó villanófénnyel jelezte, hogy rendőri ellenőrzés van a közelben, hirtelen megnőtt a pulzusom, jobban megmarkoltam a kormánykereket, és noha minden rendben volt az autón, meg vezetés közben sem követtem el törvényteleniséget, nem hágtam át a szabályokat, mégis beleizzadtam abba, hogy bárcsak túljutnék az ellenőrzési ponton, s ne állítsanak meg. Ma ez már egészen másként van, de nem csak velem, hanem hallom másoktól, hogy sokan változunk ez irányban. Talán az nem rossz, ha már nem félünk az ellenőrzéstől, ha természetesnek tartjuk, hogy a rendőr feladatát végzi, és mindenkinek hasznos a, ha szabályosan közlekedünk, nem baj még az sem, ha már nem tartjuk az ellenőrt korlátlan hatalmú kényúrnak, de azért két dolog meg kellene maradjon. Az egyik az, hogy ha nem is félünk az ellenőrtől, azért tiszteljük őt, ahogy elvárjuk, hogy ő is tiszteljen minket. A másik pedig, hogy nem félelemből, de saját és embertársaink érdekében figyeljünk arra, amit mond, amire figyelmeztet, vagy utasít. A hitéletben is beáll egy idő után egyféle rutin, megszokás, egy idő után otthonosan mozgunk már nem csak a templomban, vagy a vallásos dolgokban, hanem az imádságban, az Istennel való közösségben is. Amikor még gyermekcipőben jártunk a hit dolgaiban, minden figyelmeztetést komolyan vettünk, lehet, hogy napokig gondolkodtunk, de volt olyan is, hogy hetekig nagyon vigyáztunk valamire, amit az ige alapján megértetünk. Idősödünk, megszoktuk, vagy Isten gyermekeinek közössége is fellazult, esetleg mindezek együtt lehetnek az okai annak, hogy már nem figyelünk annyira a Szentírás figyelmeztetéseire. Ma viszont maga a mi Megváltónk szólít meg ezzel az ígével vigyázzatok. Vigyázzunk arra, hogy ne menjünk tovább könnyen, vagy könnyelműen az ige mellett. Nem mondja el, hogy mire vigyázzunk, ezt további imában, lelki éberségben, engedelmisségben és Istenre figyelésben érthetjük meg, személyesen és közösségben is. Segítsen Istenünk a lelki éberségre való törekvésünkben.

2013. június 15. – szombat

Nehémiás könyve 9,17: Te bűnbocsátó Isten vagy, kegyelmes és irgalmas, hosszú a türelmed és nagy a szereteted.

Isten népének imádságában fontos helyet foglal el a hitvallás, az ima elején elmondja a közösség, vagy esetenként az imádkozó ember, hogy kicsoda az Isten, akit megszólít, kinek tartja Őt, mit ismert meg Róla és az Ő tetteiben hogyan látta Őt munkálkodni. Megváltónk is így tanítja imádkozni követőit, a közismert imádság elején elmondjuk, hogy ahhoz az Istenhez imádkozunk, Aki a mennyekben lakozik, tehát dicsőségben, fenségben, és úgy fejezzük be ezt az imádságot, hogy ismételtelen elsoroljuk, minden Istené, az ország, hatalom, dicsőség, s ehhez a hatalmas, gazdag és dicsőséges Istenhez szól a mi könyörgésünk.

Amikor Isten népe hazatért a babiloni fogságból, felépítették a város falát, újraszervezik életüket. Ezdrás főpap felolvassa az egész nép előtt Mózes törvénykönyvét, hét napon keresztül, annak alapján tartják meg az ünnepeket. A közös imádságban megvallják bűneiket, s felsorolják, hogy engedetlenségük ellenére hogyan bánt velük Isten. Az tehát, amit ebben az imában, hitvallásban mond Isten népe, az nem elmélet, nem valakitől hallott tanítás, hanem Isten népének saját tapasztalata, megbocsáttassék a kifejezés, de Izráel népe saját bőrén tapasztalta meg, hogy milyen Isten az ő Istenük. Ők így ismerték meg szüleik elmondása alapján, és saját életük eseményeiben az ÚR tetteit, és Isten tettei alapján értették meg, milyen Isten Ő. Ezt vallják meg itt, ebben az imában, egyetlen mondatban öt jellemzőjét is felsorolva a Mindenhatónak. Ez mindig a leghitelesebb bizonyágtétel, ha Istennek szóló imában, de embertársaimhoz szóló bizonyágtételemben is azt mondom el, amit nem csak másoktól hallottam, esetleg könyvekből, előadásokból hallottam, hanem amit családom, s én személyesen megtapasztaltam, ahogyan az Istent a Vele való közösségemben, az Ő tetteiben megismertem. Így válaszoljam meg magamnak, hogy elmondhassam majd másoknak is, kicsoda az én Istenem.

2013. június 16. – vasárnap

Apostolok Cselekedetei 19,11: Isten pedig nem mindennapi csodákat tett Pál keze által.

Az ige le nem írt üzenete gondolkoztatott el. Ha Pál által Isten nem mindennapi, mondhatnánk így is, rendkívüli csodákat tett, ebből azt következtetem, hogy vannak mindennapi csodák is. Vannak rendkívüli esetek, amikor Isten nagy hatalommal cselekszik, és látványosan, életbevágóan fontos tetteket visz véghez, mint az ÚR Jézus élete során, vagy ahogyan ebben a fejezetben mondja az ige, hogy Pál apostol által emberek gyógyultak meg betegségeikből, megszállottak szabadultak a gonosz lelkektől. De nem minden nap történnek ilyen látványos csodák, noha sokan erre vágnak ma is, és sok hamis dolog történik, hogy ezt a vágyat kielégítsék sokakban. Az ige arról beszél, hogy Istennek van hatalma bármikor, bárkinek az életében hatalmasan munkálkodni ma is, de Isten gyermekei nem a csodákat keresik, hanem az Istennel való közösséget. Aki együtt él Istennel, az felfedezi ezeket a kis, naponkénti csodákat is, és nagyon hálás lesz értük, sőt, egy idő után megérti, hogy ezek is nagyon fontosak, nélkülük sem lehetnénk meg. Rendkívüli csoda az, amikor egy ember megtér, elfogadja a kegyelmet és Isten gyermekévé lesz, de nagy csoda az is, amikor valaki súlyos betegségből felgyógyul, egy hosszú ideje tartó szenvedélytől megszabadul, és sorolni lehetne ezeket a fontos áldásokat életünkben. Számomra azonban az is csoda, és mindennapi, hogy reggelente felfedezem, még élek. Nem irányítottam a szívemet, hogy működjön egész éjjel, sem a tudómet, hogy lélegezzem, és minden szervem optimálisan működik éjjel-nappal. Két fokkal magasabb testhőmérséklet már láz, tízzel magasabb szívverés betegség jele lehet, és ezer módon tévedhetne bármelyik szerv, de nem téved. Csoda nekem a gravitáció is, mert noha valamit értek, azért mégis csodás az, hogy áll a víz a föld színén, minden helyen. Naponta csodák sokasága vesz körül, az is csoda, hogy még imádkozhatok, még kérhetem a kegyelmet, bocsánatot bűneimre. Elég magunk körül kicsit figyelmesebben körülnézni, sok csodát fedezhetünk fel. Áldjuk az ÚR Nevét a legnagyobb csodáért, Krisztusért, a nagy csodákért, melyek az Ő szeretetéről, szabadításáról beszélnek, áldjuk Őt a mindennapi csodákért is, a gondviselésért, az Ő naponta megújuló kegyelméért.

2013. június 17. – hétfő

Ámosz próféta könyve 7,14-15: Ámosz így válaszolt Amacjának: Nem vagyok próféta, sem prófétatanítvány. Pásztor vagyok én, és fügét termeszték. De elhívott engem az ÚR a nyáj mellől, és ezt mondta nekem az ÚR: Menj, és prófétálj népemnek, Izráelnek!

Ámosz kijelentést kapott Istentől az ország jövőjéről, arról, hogy a bálványáldozatok miatt büntetés következik. Amacjá, aki pap volt, nem szívesen hallotta ezeket az igéket, ezért üzenetet küldött Jeroboámnak, hogy hallgattassa el Ámoszt, mert összeesküvést szít, magának Ámosznak pedig azt mondta, hogy menjen Júdába, nem szabad neki Izráelben prófétálni. Ez a történelemben gyakran előforduló szomorú helyzet. Amikor Isten felkent szolgálói már nem az Ő akaratát keresik, és nem arra irányítják az Ő népét, akkor Isten másokat hív el, hogy ébressztessek a népet, felhívják őket a megtérésre, a bűnök elhagyására, Istenhez fordulásra. Ez viszont általában nem tetszik azoknak, akik hamar megértik, hogy amennyiben a nép meghallja az üzenetet, változtatni akar majd életén, ez pedig számukra nem előnyös, nem lehet ezt engedni. Annyira szomorú az, hogy a bűnös útra tért ember már nem tud racionálisan gondolkodni, eljut oda, hogy az sem számít már neki, ha saját kényelmének, előnyeinek megtartása érdekében sokan fognak majd szenvedni, esetenként akár az egész nép a büntetést kell majd elviselje. Amacjá nem törődik azzal, hogy Ámosznak esetleg igaza van, lehet, hogy valóban Isten bízta rá azt az üzenetet, amit hirdet, őt csak az érdekli, hogy ne legyen semmi változás, senki más ne hirdessen semmit rajta kívül, ha rettenetes következményekkel is, de egyelőre maradjon meg a külső béke, a látszólagos rend és nyugalom. Isten mindenkor népének figyelmeztetés ez. Szólhat Isten egy füge-termesztő egyszerű pásztor által is. Szólhat Isten halászok, sátorkészítők által, üzenhet az ÚR vámszedő által, de még a kisgyermek szaván keresztül is. Legyen lelki éberségünk annak meglátására, hogy mi Isten mai akarata felénk. Ne ragaszkodjunk jobban a megszokotthoz, saját véleményünkhöz vagy saját kényelmünkhöz, mint Isten akaratához, üzenetéhez. Lélekben maradjunk sámuelien gyermekek, akik mindenkor azt mondják: „szólj Uram, mert hallja a Te szolgád”.

2013. június 18. – kedd

A zsoltárok könyve 3,12: Gyászomat örömmé fordítottad, leoldoztad gyászruhámat, és örömbé öltöztettél.

Könnyen beszéltem és könnyelműen gondolkodtam Isten vigasztalásáról mindaddig, míg nem kellett gyászolnom. Másokat igyekeztem bátorítani, vigasztalni, hirdettem nekik Isten vigasztát, szeretetét, a feltámadás reménységét. Hitelessé mindez akkor válik, amikor szembe kell nézzünk azzal, hogy valakit, aki nagyon fontos volt számunkra, elveszítünk, s a földi életben többé vele nem találkozhatunk. Akkor már nem annyira egyértelmű mindaz, amit addig magabiztosan vallottunk, illetve akkor is tudjuk, hogy elméletileg mindaz megállja a helyét, de azt érezzük, hogy a saját helyzetünkben mégis nagyon távol van a vigasz, nem tudjuk, mikor és hogyan fogjuk megtapasztalni Isten kegyelmét. Dávid szavai azért hitelesek, mert ő maga is átélte a veszteséget, egyszer újszülött gyermekét, máskor felnőtt, ellene forduló gyermekét kellett eltemesse. Ezért hiteles az, amit ebben a zsoltárban vall, mert ő nem egy elméletet fogalmaz meg, hanem saját tapasztalatát írja le. Múlt időben fogalmaz, amikor elmondja, hogy gyászruhát hordozott, de gyászba volt öltözve a szíve is, a külső nem csak a szokást követte, amit gyászban mindenki gyakorol, mert ez a gyász ott volt a szívében. Isten pedig megvigasztalta szívét, és megváltoztatta külsejét is. Isten úgy tud vigasztalni, ahogyan azt mi megmagyarázni sem tudjuk, de Ő hatalmasan cselekszik azért, hogy megtapasztaljuk a Tőle származó örömet. És amikor az ÚR ezt megcselekszi szívünkben, akkor nem kell leplezni az Ő munkáját, a Tőle származó örömet, nem kell hordani a gyászruhát és a gyászos, komor tekintetet az emberek kedvéért, hanem elfogadjuk, hogy Isten a ruhát, a külsőt is megváltoztatja, őszintén felszabadult, Lelke által megvigasztalódott, örvendező

gyermekeivé tesz minket. Imádkozzuk ma a gyászolókéért, akik hisznek Istenben, hogy megtapasztalhassák, nem elmélet csupán a vigasztalás, hanem Istenünk hatalmas arra, hogy örömmel tudja megajándékozni gyászoló gyermekeit, és annyira szeret minket, hogy ezt meg is teszi.

2013. június 19. – szerda

Az apostolok cselekedetei 20,24: Az életem sem drága, csakhogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.

Hogyan viszonyulunk az élethez, mi az, amiért, vagy ki az, akiért az életünket is odaadnánk? Miért, mi célból áldozzuk oda szinte életünket is, és mi az, ami életünket emészti és fogyasztja, anélkül, hogy észrevennénk, tudatosítanánk ezt? Milyen sokféleképpen viszonyulnak az emberek, s mi magunk is az élethez, a magunkéhoz, a mások életéhez. És milyen sokat változik az idő múlásával, különböző hatásokra ez a viszonyulás. Sajnos, a közfelfogásban csekély értéke van az életnek, hiszen naponta találkozunk az élet elmúlásával, akár erőszak által is a képernyőn keresztül. Sok minden és sok mindenki felelős azért, hogy tíz év alatti kisgyermek is elveszi saját életét, mert azt tanulta, hogy kevesebb az élet értéke, mind az, aminek ő nem tud megfelelni, vagy az, amit nem tud elérni, megkapni. Fialok szerelmesen, és legtöbbször meggondolatlanul vallják, hogy egymásért életüket is oda adnák. Azt pedig nem mondja ki, s nem is tudatosítja sok szülő, hogy nehéz körülmények között élve, életét, annak nagy részét, legszebb idejét gyermekeire áldozza, s ha tudatosítaná is, szívesen vállalja. Viszont ember élete tönkremegy olyan anyagi alap megszerzéséért törekedve, olyan célok eléréseért, melyek nélkülözhetőek lennének, melyek nélkül még lehetne teljes életet élni. Aztán idősödő, beteg emberek mondják azt, hogy számukra az élet már nem áldás, hanem szenvedés, szeretnének elköltözni. A mai ige alapján próbálok átgondolni, mit is jelent az életem, mi az, ami életté teszi, miért érdemes áldozni és mi az, ami hibavalóság benne. Miért élek?

Pál apostol mindent átgondolt, újraértelmezett, életének teljes értékrendje, célja, tartalma megváltozott, amikor Isten gyermeke lett, amikor Jézus Krisztus megszólította. Mai igénkben úgy vall, hogy saját életénél értékesebb az Istentől kapott megbízás teljesítése, önként, örömmel áldozza akár életét is, ha kell az evangélium hirdetéséért. Egyértelmű, hogy Pál nem könnyelműen gondolkodik és cselekszik, hanem a helyes értékrendet állította fel. Első Isten Országá, akarata, szolgálata, a földi élet is fontos, de csak azok után, és azokra nézve. Az igazi, teljes, tökéletes élet azonban nem itt van, hanem majd a mennyben lesz. Arról semmi áron nem mondana le, ezt viszont, ha az Isten országa épül általa, kész feláldozni is. Tegye világossá minden gyermekének életében Istenünk azt, hogy mi az Ő célja. Legyünk készen mindenben Neki szolgálni, engedelmeskedni, földi életünknel is fontosabb legyen az ÚR akaratának teljesítése, hiszen ez dicsőíti az Ő Nevét, ez szolgálja mások üdvösségét, ezáltal nyerjük el a Vele való örök közösséget.

2013. június 20. – csütörtök

Máté evangéliuma 25,40: A király így felel majd nekik: Bizony, mondom néktek, amikor megtettétek ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiai közül, velem tettétek meg.

Nagy lehetőség és ajándék van ebben az igében. Noha valljuk az igével, hogy nincs mit adjunk Istennek, hiszen Ő teremtett mindent és mindaz, ami létezik, az Ő tulajdona, Isten mégis lehetővé teszi nekünk, porszemnyi életű embereknek, hogy Vele, a mindenható Istennel jót tegyünk. Nagyon gyenge és sántító példa, de talán olyan ez, mintha egy nincstelen koldus kinyújtaná a karját és felsegítene egy elesett gyermeket, aki a világ egyik leggazdagabb emberének gyermeke. Elméletileg egy koldus nem tehet

semmit, nem is szükséges egy dúsgazdag emberrel, de mégis, alkalma van jót tenni. És az, amit tehetünk, nem is nehéz, nem valami erőnket, képességeinket meghaladó feladatot bíz ránk Istenünk, hanem a lehető legegyszerűbb, mondhatjuk hétköznapi dolgot, egy embertársunkkal jót tenni. Ezeken felül pedig még az is ajándéka ennek az igének, hogy azok, akik Isten gyermekeiként tesznek az ÚR Nevében, Isten iránti hálából jót embertársaikkal, azok nem jutalomért teszik, hiszen sokszor nem is tudják, hogy ők Istennel tették azt a jót. Nem kiáltják maguk előtt, hogy most Jézus Nevében cselekszem, lásd, milyen jó vagyok, hanem sokszor nem is emlékszenek arra, amit tettek. Isten kegyelme elvégezte gyermekeinek életében azt, hogy szívükben megszületik az a szeretet, amelyik jót cselekszik, ha alkalma van rá, dicséret, jutalom vagy fizetség várása nélkül. Munkálja mennyei Atyánk a mai napon is ezt a lelkületet bennünk.

2013. június 21. – péntek

Pál levele a rómaiakhoz 11,2: Az Isten nem vetette el az ő népét, amelyet eleve kiválasztott.

Arról beszél ezekben a fejezetekben Pál apostol, és erről több más helyen is szól az Írás, hogy Isten kiválasztott egy népet, annak minden érdeme nélkül, azért, hogy azzal szövetséget kössön, Istenük legyen, oltalmazza, vezesse, megáldja azt a népet. Az Ószövetség beszámol arról, hogy ez a nép többször is elfordult Istentől, s amikor Isten magukra hagyta, saját kívánságuk szerint, sok nyomorúságot kellett elszenvedjenek. Volt, amikor Isten népe belátta tévedését, kegyelemért, bocsánatért könyörgött, máskor mielőtt erre sor került volna, maga Isten kereste meg prófétái által őket, és üzent, hogy újra helyreállítja őket, ismét eljön az áldás, az Istennel való közösség minden ajándékának ideje. Minden alkalommal Isten önmagáért cselekedett, Önmagához maradt hűséges, a maga részéről nem szegte meg a választott néppel kötött szövetséget. Mert az Ő szava örök, végzései beteljesednek, döntései nem változnak. Ha el is engedte néha népét egy rövid időre, elvetni nem vetette el, nem tagadta meg őket, nem szakított velük. Amikor Jézus Krisztust visszautasította ez a nép, ezzel okozta a legnagyobb fájdalmat Istennek, de Isten még ekkor sem akarta ennek a népnek pusztulását, noha ezúttal hosszú ideig tartott az Isten közössége, Isten közelsége nélküli állapot. Az ÚR Fia által új népet választott, új szövetséget kötött, de a régit mégsem bontotta fel, terve van még ószövetségi népével, áldása, kegyelme újra kiterjed azokra. Érthetetlen kegyelem és szeretet ez, de minket is ez tart, a mi életünk is ennek köszönhető, hogy Isten elhívása, kiválasztása nem változik, nem vonja vissza, nem tagadja meg. Akkor sem, amikor lenne miért, mert nem vagyunk különbek a zsidóknál, nem vagyunk sem hűségesebbek, sem az Úrral való szövetséget nem tartjuk meg jobban. A mi életünkben is vannak ingadozások, sötétebb szakaszok, elszakadások, hűtlenségek, mi is számtalanszor és sokféleképpen bántjuk a mi Istenünket. Ő mégis azt üzeni, hogy szava nem változott, népét, gyermekeit, akiket kiválasztotta, nem veti el. Áldjuk ezért a mi Istenünket. Hűsége és szeretete nem indíthat senkit könnyelműsége, sokkal inkább arra, hogy hálából még jobban keressük Őt, igyekezzünk megtartani az Ő szavát, építsük életünket az Ő nem változó ígéreteire.

2013. június 22. – szombat

Az apostolok cselekedetei 14,17: Nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jótétevők volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket; bőven adott nektek eledelt és szívbeli örömet.

Akarva- akaratlanul hozzászokunk ahhoz, hogy ma egyre kisebb a súlya a szónak, egyre nehezebb bármiről meggyőzni embertársainkat, egyre ritkább az olyan ember, aki halkán, határozottan elmond valamit és arra nem kell rákérdezni, nem kell utánanézni, mert bizonyos, hogy igazat mond. Ilyen halk, csendes igazság ez a mai ige, mely a lehető legegyszerűbb fogalmazással hirdeti a legcsodálatosabb

ajándékait a teremtő Istennek. Megállapítja Pál ebben az igében, hogy Isten a mi jótévőnk. Nagyon sok olyan embert ismerek, időnként magamat is közéjük sorolva, akik egy ilyen kijelentésre visszakérdeznek, hogyan, mikor, miért nem állandóan, és akkor, amikor ez, amaz történt, akkor hogyan volt ez, és így tovább. Magamról tudom, hogy utólag mindig belátom, hogy nem volt jó a megközelítem. Pál a lehető legegyszerűbb szavakkal mondja el azoknak, akik Zeust, Hermészt, más isteneket imádtak, hogy az egyetlen igaz Isten, aki a sántát is meg tudta gyógyítani, Ő az, aki jótévője még annak a népnek is, mely addig nem ismerte az Urat. Ő eddig is gondot viselt az életükről, mégpedig nem is csak a testi eledelt rendelte ki nekik, hanem az egy igaz Isten volt az, Aki a szívbeli örömet is adta. Ő testiekről- lelkiekről egyaránt gondoskodik. Az eső, a termés, az eledel, az öröm, a gondviselés minden formája viszont bizonyosság, hogy amikor eljön az idő, hogy Pál elmondja nekik, kicsoda az Isten, aki ezeket cselekedje, akkor jusson eszükbe az Ő sok jótéteménye, és higgyenek Benne. Ma az a furcsa, de inkább szomorú, hogy tudjuk, ki a Gondviselő, Tőle kérjük az esőt, jó időt, lelki áldásokat, de amikor megadja azokat, olyan ritkán adunk hálát mindezekért. A pogányok nagyon sokszor felismerték és elfogadták a hirdetett Istent, követői lettek a gondviselő Atyának. Ne feledkezzünk meg mi sem a hálaadásról, az ÚR dicséretéről, ahogyan az ének mondja: lásd, mit tehet, jóságos Lelke veled, és hited Tőle mit várhat.

2013. június 23. – vasárnap

Ezsdrás könyve 3,11: Énekeltek, dicsérve és magasztalva az URat, mert jó, mert örökké tart szeretete.

Elég gyakran láthatunk manapság alapköletételt. Kiválóan öltözött úriemberek, vadonatúj vödörből, vadonatúj vakolókanállal vesznek egy kis maltert, és azt egy előre megásott gödröcskébe helyezik, újságírók, tévés stábok közvetítik az eseményt, sokan körülállják őket, tapsolnak. A gödörbe leggyakrabban elhelyeznek a korról valamilyen ismertetőt, régebb a napi újságot, egy érmét helyeztek, ma hozzá tesznek valamilyen leírást, azok méltatását, akik hozzájárultak ahhoz, hogy elkezdődhessen valaminek építése. Ezután interjúk következnek, ahol két dolgot illik, és szoktak említeni, egyfelől elsorolják ismét azok nevét, nagylelkűségét, akik azon fáradoztak és azért áldoztak, hogy a felemelő esemény, az alapköletétel megtörténhessen. Azt is illik elmondani, hogy mi lesz azon a helyen, milyen célt szolgál majd, mi az, amit megálmodtak, elképzelték, megterveztek az emberek. Arról már nem is beszélünk, hogy a nagy eseményt valamilyen ünnepség követi.

Elég fájdalmas az, ha az egyházban is csak ennyi történik, legyen szó egy feladat, munkálat megkezdéséről, de akár befejezéséről is. Látva a világban történő dolgokat, nagy a kísértés, hogy mi is átvegyük azokat, embereket méltassunk, dicsőítsünk, tervekről, álmairól beszéljünk, és megfeledkezzünk Istenről. Vagy nem tartjuk már szükségesnek, odaillőnek, ha Isten az, Akiről leginkább szó van, Akit dicsőítenénk, Akinek hálát adunk és magasztaljuk, hiszen mindent Ő tett lehetővé, Ő cselekedett csodálatosan. Isten tervezte meg a jeruzsálemi templomot, de Ő tervezte meg a magunk életét, annak eseményeit, Ő gondoskodik annak áldásairól. Modern megoldás az, hogy az ilyen alkalmaknak két része van, az első egy istentisztelet, amire nem mindenki ér el, utána következik az alapköletétel, emléktábla leleplezés, vagy bármi más, ekkor már az emberekről lehet szólni. Bizonyára nem rossz az, ha említést nyernek nevek, megköszönik az adományozók nagylelkűségét, mindazok fáradságát, akik egy ügyért vállalták az áldozatot. Néha azonban jó az egyensúlyra figyelni, mintha mindaz, amit Isten tett, az természetes lenne, hiszen volt is hozzá egy istentisztelet, de utána a hangsúly sokkal inkább az emberekre tevődik át. A bibliai gyülekezet Istent magasztalta, dicsérte, az Ő jóságát, szeretetét elfogadva adott hálát. Lássuk meg ezt a szeretet mindabban, ami lehetővé teszi a nagy álmok alapkövének letételét is, de ott van ez a szeretet a mindennapok küzdelmeiben, nehézségeiben, örömeiben, áldásaiban is. Legyen Isten gyermeke ezekért hálás.

2013. június 24. – hétfő

A zsoltárok könyve 19,2: Az egek hirdetik Isten dicsőségét, kezének munkájáról beszél a menny.

Noha sokan visszautasítják az isteni kiválasztás tanítását, azt senki nem tagadhatja, hogy nem szólhattunk bele abba, hogy mikor, hol szülessünk, ezek az adottságok pedig lényegesen meghatározzák életünk nagyon sok részletét. Sokan, ha lehetett volna beleszólásuk, más korban, más helyen, másik családba születtek volna. Isten gyermekei azonban tudják, hogy az ÚR mindent tökéletesen cselekszik, ebben is mindent a legjobban vitt véghez. Ábrándozás helyett pedig áldásosabb arra gondolni, milyen nagy ajándék az, hogy ebben az időben, a világnak ebben a régiójában születtünk. A mai ige szempontja szerint is hasznos ezt kissé megfontolni. Évezredekem keresztül szinte semmilyen ismeret nem volt az embernek az egekről, csillagvilágról, világmindenségről. Ma viszont olyan időben élünk, amikor már rácsodálkozhatunk a világmindenség csodájára, felépítésének tökéletességére, méreteinek általunk elképzelhetetlen nagyságára. Ahogyan egy-két, sőt három évszázaddal ezelőtt az ember nagy felfedezéseket tett a természettudományok terén, úgy ma a világmindenség felfedezésének rohamos fejlődésének lehetünk tanúi. Ma természetesnek fogadjuk el azokat a szolgáltatásokat, eszközöket, melyeknek ezelőtt az emberek örvendeztek, hálát adtak értük, felfedezésükért. Valószínű valamennyi idő múlva sokkal több lesz az ismeret a csillagokról, egekről, mindenségről, ma viszont még csodálkozni lehet a bővülő ismereteken, a néha újabb felfedezések miatt átalakított szemléleteken. És a naponta bővülő ismeretekkel együtt egyre több okunk van Isten dicsőítésére, hiszen mindaz, amit látunk, s a még több, amit csak sejtünk, Isten dicsőségét hirdeti, az Ő alkotása, kezének munkája. Nem csak énekként, hanem személyes dicséretként is mondhatjuk: Nagy vagy Te Isten, nagy a bölcsességed, mindent mi szépen, s bölcsen alkotál.

2013. június 25. – kedd

A zsoltárok könyve 51,4: Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemtől tisztíts meg engem!

Ez az én vágyam is. Kérésem is ez. Tudom, Hozzád jöhetek, noha Te igazságos és bűn-gyűlölő Isten vagy, Krisztus Nevében, az Ő érdeméért ezt kérhetem. Tudom, hogy csak Te tisztíthatsz meg egészen, tudom, hogy a Te segítségével, kegyelmedből szabadulhatok meg bűneimtől, mégis sokszor magam próbálkozom erősnek lenni és megtagadni a bűnt. Mert tudom és érzem, hogy a bűn nem jó, leterheli az életem, elveszi az örömem, nem vagyok lelkiileg szabad, szükségem van a bocsánatra, szabadulni akarok a terhektől. Eldöntöm, nem teszem többé azt, ami bűn, módszerekről olvasok, magam is próbálgatom azokat, nagyon kevés eredménnyel. Csak Hozzád jöhetek, kegyelmes Atyám, s újra könyörgök, tisztíts meg engem. Mostanában nagy melegekben már reggel, vajmi kevés munkától is leizzadok, s ha nincs lehetőségem állandóan mosakodni, nagyon zavar, hogy piszkosan, izzadtan kell várni arra, amikor lehet mosdani. Így várom azt is, amikor a bűn terhétől lehet szabadulni, nem kell többé eltűnni, elhordozni annak súlyát, lelket megterhelő és megszorító hatását. Kérlek ezért a zsoltárossal, mosd le bűnömet és győzz meg engem lelkiismeretemben is arról, hogy nincs többé vétkem Előtted. Azt mondják, akinek el kell távolítani valamelyik végtagját, betegség, sérülés miatt, jelentkezik egy idő után az úgynevezett fantom-fájdalom, amikor azt érzi, hogy a végtagja fáj, pedig az már nincs. Így vagyok ezzel én is, néha azt hiszem, hogy a bűn továbbra is terhel, pedig Te, Atyám már nem emlékezel bűnömről, megtisztítottál tőle és elfeledted azt. Add, hogy elfogadjam Tőled, hogy tisztává tétél, és maradjak meg ebben a tisztaságban. Köszönöm, hogy meghallgatsz, s mindezt, ígéreted szerint megcselekszed.

2013. június 26. – szerda

Pál második levele Timóteushoz 2,19: Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: „Ismeri az Úr az övéit”.

Minden, ami ebben a rövid igeversben benne van, ajándék, kegyelem. Ajándék az, hogy Istennek van olyan választott embere, mint Pál apostol, aki átadja nekünk az ÚR üzenetét, hiszen csak Isten kijelentéséből ismerhetjük meg Őt, az Ő munkáját, szándékát, ajándékait és elvárásait is. Kegyelem az, hogy ma már mindez számunkra érthető módon, anyanyelvünkön juthat el hozzánk. Nagy ajándéka Istennek az a szilárd alap, amit Ő helyezett el, amit nem emberi gondolat fogalmazott meg, nem emberi bölcsesség gondolta ki, hanem a világ hatalmas, tökéletes és bölcs Teremtője adta nekünk. Ezért a következő ajándék az a biztonság, meggyőződés, hogy ezen az alapon lehet építkezni, mert ez biztos, örök, megáll minden viharban, nehézségben, bármely korban és akármilyen próba alatt. Ezen az alapon még „minőségi pecsétet” is találunk, azt a hitelesítő, szavatoló pecsétet, mely újabb ajándéka kegyelmes Istenünknek. A pecsét felirata pedig ez: ismeri az ÚR az övéit. Sajnos, ebből az is kihallható, hogy nem mindenki Istené, mert mi tudjuk, hogy nem mindenki fogadta be a világosságot, Aki eljött értünk ebbe a világba, és Isten gyermekének lenni hatalom, mely azoknak adatott, akik befogadták a világ Világosságát. Számunkra viszont ez is ajándék, hogy oda tartozunk az ÚR gyermekeinek közösségébe, az Övéi vagyunk, kiválasztott minket, hogy megajándékozzon. Ő ismer, számon tart, figyel ránk, törődik jelenünkkel, építi számunkra a jövőt a biztos alapra. Azon kellene elgondolkozzunk, ha ilyen biztos, szilárd alapot adott nekünk Isten, akkor miért keresnénk más, emberi, bizonytalan dolgokat, alapot, amire építenénk életünket, hitünket, jövőnket. Isten ajándéka, hogy Ő elhívott, kiválasztott, ismer, örök életet készített számunkra, ezért a mi törekvésünk az legyen, hogy mi is egyre jobban megismerjük Atyánkat, az Ő akaratát, hogy annak engedelmeskedve egyre szilárdabb legyen hitünk épülete, Isten dicsőségére, az Ő örök dicsőítésére.

2013. június 27. – csütörtök

A zsoltárok könyve 139, 23-24: Vizsgálj meg, Istenem, ismerd meg szívemet! Próbálj meg, és ismerd meg gondolataimat! Nézd meg, nem járok-e téves úton, és vezess az örökkévalóság útján!

Elég nagy téma a mai informatizált társadalomban, hogy van-e még, lehet-e még és legyen-e még magánéletünk. Elég egy sétára menni a városba, több tucat kamera rögzíti, boltokban, útkereszteződéseknél, hogy merre jártunk. Ha csak egyet kattintunk a számítógépen, azt követik, adatokat gyűjtenek rólunk, tevékenységeinkről. Bizonyos esetekben nyilvánossá kell tenni bankszámlánkat, de kikérhetik telefonbeszélgetéseink, vagy internetes levelezésünk tartalmát is. Hosszasan lehetne még sorolni, mennyire visszaszorul a magánélet. Márpedig ahhoz a legtöbb ember ragaszkodik, talán nincs is olyan, aki jó lelkiismerettel beleegyezne abba, hogy ha még kissé fejlődik a technika, akkor akár a gondolatainkat is olvassák, közzé tegyék. És azért nem szeretnénk mindezt, mert bűnös világban élünk, bűnös emberek között, ahol bűnös szándék is lehet sokszor a látszat mögött. Sokszor, ha valakiről ki kell deríteni valamit, kezeit kitérve mondja, hogy mindent meg lehet vizsgálni, nincs rejtgetni valója, de ez nem azt jelenti, hogy teljes életét kész kitérni, hanem csak azt, ami arra a bizonyos ügyre, kérdésre vonatkozik. Téves Isten-ismeretünk miatt ehhez hasonlóan gondolkodunk néha akkor, amikor imádkozunk, Isten elé járulunk. Nem mondunk el mindent, magyarázunk, igyekszünk „felvilágosítani” Istent, elmondani Neki a meglátásunkat, indító okokat, s van amit elhallgatunk, nem tárjuk fel teljesen a tényeket sem, a szívünket sem. Mindez a téves Isten-ismeret miatt van. Az ÚR nem ember, Neki nincsenek rejtett szándékai, Ő nem elítélni akar, hanem megtisztítani és megszentelni. Amikor Dávid felismerte ezt, akkor vágya az volt, hogy semmi ne maradjon rejtve Isten

előtt, még az is, amiről ő esetleg megfélemlene, ne maradjon titokban, hanem Isten világítsa be teljesen szívét, életét, minden az Ő akarata szerint legyen és történjen életútján. Ha felismerem mennyei Atyám szentségét, és ugyanakkor jóságát, irgalmát, üdvözítő szándékát, akkor saját imádságom is ez lesz. Lelkének világossága mutassa meg mindazt, ami szívünkben van, kegyelme tisztítson ki onnan mindent, ami nem egyezik akaratával, szeretete vezessen és erősítsen az üdvösség útján.

2013. június 28. – péntek

Jób könyve 42,2: Tudom, hogy mindent megtehetsz, és nincs olyan szándékom, amelyet meg ne valósíthatnál.

Gyakran, vagy szinte mindig meghatározza hitvallásaink hiteleségét, súlyát az a körülmény, helyzet, melyben megfogalmazódik. Isten bármit megtehet, Őelőtte nincs lehetetlen, ezt a gondolatot egészen eltérő helyzetekben, más hangsúllyal és különböző hitelességgel lehet elmondani. Talán egyik legkönnyebb helye és módja ennek a hitvallásnak a templom, a prédikáció. A szószékről elhangozhat, el is várja a gyülekezet, hogy ez hangozzék el. Senki nem csodálkozik, nem szól bele, nem tiltakozik, és sajnós, nem is sokan figyelnek fel rá, nem sok következménye van annak, ha a templomi prédikáció fogalmazza meg. De már eltérő lesz a fogadtatása, ha fiataloknak mondjuk, és mennyire más az, ha egy ifjúsági bibliaórán vitatjuk meg, vagy például egy egyetemi szemináriumon, ahol nem keresztyének is részt vesznek. A kérdést most inkább arra irányítsuk, hogy mi magunk mit gondolunk, mit vallunk Isten mindenhatóságáról különböző élethelyzetekben. Mert noha elméletileg nem változik szemléletünk, meggyőződésünk „minden szélfúvásra”, a valóságban elég nagy ingadozást érhattünk tetten saját magatartásunkban, hitéletünkben, imaéletünkben eltérő életkörülmények között. A templomban, bibliaórán egyetértünk, Isten mindenható, Ő teremtette a mindenséget, nincs lehetetlen Őelőtte. Betegágy mellett, szereteteink kudarca, szenvedése előtt tehetetlenségünk miatti bánatunkban, bosszankodva nem ugyanez a hangsúly. Néha fogcsikorgatva mondjuk, persze, hogy Neki joga van ezt is megtenni, de, és a „de” után jönnek az érveink. Jób, aki a mai ígét megfogalmazta, nem kételkedett soha Isten létezésében, mindenható voltában. Súlyos csapások sora érte életét, de Istent nem tagadta meg. Mégis, szavainak, gondolatainak hangsúlya, az ezekből sugárzó felháborodás, tiltakozás, a maga igaza felől meggyőződött ember magabiztossága megváltoznak, miután Isten megszólítja őt. Isten szavait, kérdéseit hallva Jób kijelenti, hogy Isten mindenható, joga és hatalma van bármit megtenni, de ezekben a szavakban már nem a haragot, tiltakozást érezzük, hanem az alázatot, elfogadást. A Mindenhatónak joga van azt tenni a tulajdonával, amit Ő akar, és az, amit tesz, az igazságos, helyes, csak néha mi emberek a magunk szemlélete, a magunk igazsága szerint ítéljük meg a magunk életét, és nem látjuk a dolgokat a maguk egészében, mint Isten. Hiszem, hogy minden keresztyén ember elmondja, Isten bármit megtehet, adja Isten, hogy ma a megfelelő hangsúlyt is megtaláljuk, a megfelelő hitelesség érdekében.

2013. június 29. – szombat

A zsoltárok könyve 142,4: Amikor elcsügged a lelkem, te akkor is ismered utamat.

Hitéletem gyermekcipőjében sok mindent gondoltam tévesen. Most, amikor néha eszembe jutnak az akkori meggyőződéseim, állításaim, elszégyellem magam, máskor elmosolyodom. Elég vehemensen beszélem egy alkalommal arról, hogy hívő ember nem csüggedhet el, nem lehet szomorú, hiszen biztos kezekben van az élete. Azóta be kell vallanom, nagyon sokszor voltam szomorú, bizony, néha kilátástalan, csüggedt is. Nem azt hirdetem, hogy jó az, ha Isten gyermeke elcsügged, hiszen továbbra is változatlanul igaz, hogy Isten kezében van az életünk, hanem csak azt vallom be, hogy nem mindig sikerül elkerülni a csüggedést, hívő keresztyéneknek is hullnak a könnyeik, előfordul szomorúság, gond

az életükben. A különbség az, amit itt is olvasunk a zsoltárban, hogy még akkor is, amikor lelkileg mélyen vagyunk, szívünkben megmarad az a bizonyosság, hogy Isten kezéből semmi nem ragadhat ki minket, minden szenvedés mértéke az Úrnál van, a terhek hordozására is Ő ad erőt. Ő ismeri utamat, ami azt jelenti, hogy tudja, milyen mélységeket járok meg, jól ismeri mindazt, ami engem ér. De azt is tudja, amit én még nem, mert ő nem csak utam jelenlegi szakaszát ismeri, hanem az egészet, azt is, tehát, ami következik. Ő tudja, mikor kanyarodik utam ismét napsütötte helyek felé, hol kezd el ez az út ismét emelkedni, a mélyből egyre magasabbra vinni. Az ígéből azt is tudom, hogy utamon Ő jár előttem, és ha jobban megfigyelem, kiderül, ez már nem is az én utam, ahol énelőttem jár Krisztus, hanem ez az Ő útja, ahol Megváltómat követem én. Bátorítson minden mélységben, csüggedésben a másik zsoltár minden embert: Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért!

2013. június 30. – vasárnap

Mózes első könyve 32,27: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem.

Mondhat-e ellent ember Istennek? Valóban ez itt a kérdés? Kivel küzdött Jákob? Volt ennek a küzdelemnek fizikai vonatkozása is, vagy csak lelki? A lelki áldások, következmények mellett miért kellett a fizikai következmény is? Mit jelent az ige a mai keresztyéneknek? Mit jelent ma imádságban tusakodni Istennel? Ha sokat, vagy buzgón imádkozunk, meggyőzzük Istent, hogy változtassa meg szándékát? Lehet-e Isten előtt érvelni? Hát magyarázkodni? Akkor nem száz százalékos az a tanítás, hogy Isten gondolatai magasabbak, ezért a mi egyetlen feladatunk az Ő akaratát elkérni, s nem a magunk gondolatai mellett erősködni? Mikor, milyen körülmények mellett lehet Istennek azt mondani, hogy nem? Honnan tudhatom, hogy mikor mondhatom? Ki lehet kényszeríteni Isten áldását? Hogyan mondhatta Jákob Istennek, hogy nem bocsátalak el? Miért engedett Isten Jákobnak, hiszen ember nem állíthatja meg, nem tarthatja vissza Istent? Van ezekre a kérdésekre válasz? Mindenki önmagában kell megválaszolja saját kérdéseit? Lelki érettség kell ahhoz, hogy megérezzem, megértsem, mikor, mit kérhetek Istentől? Jákob, aki csalóként ment el, most meg félve, és emberi számíthatásokkal, ajándékkal és táborának több részre osztásával megy haza, lelkileg érett volt? Mi az, amiért kitartóan kell imádkozzam, és mi az, amit el kell fogadjak Istentől, mint Pál, tövisként? Hasonló lelki állapotban lehetett a költő, mint Jákob, mikor azt írta, hogy nem lehet, hogy annyi szív hiába onta vért? És vajon miért lehet mégis annyi szenvedés, miért vagyunk tehetetlenek, mikor kimondhatatlan fájdalmat látunk, embereket, akiknek szívük valósággal megszakad egy rettenetes csapás alatt? Miért gondolja bárki, hogy ezekre a kérdésekre helyette válaszolhat másvalaki? Miért hagynád abba a kérdezést? Tudsz alázattal és őszintén, nyitottan és mégis határozottan kérdezni? Az utolsó mondat végén nincs kérdőjel, mert ez már nem kérdés, „csak” kérés: Uram, kérdéseim ellenére, áldj meg engem.